

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că exclude aplicarea dispozițiilor directivei în ceea ce privește aprecierea caracterului licit al anumitor clauze referitoare la costurile creditării, altele decât dobânzile, în situația în care dispozițiile legale în vigoare în statul membru prevăd o limită superioară a acestor costuri, stabilind că costurile creditării, altele decât dobânzile rezultate dintr-un contract de credit pentru consumatori, nu sunt datorate în partea care depășește costurile maxime ale creditării, altele decât dobânzile, calculate în modalitatea prevăzută de lege, sau valoarea totală a creditului?
- 2) Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că, pe lângă dobânzi, costurile creditării, altele decât dobânzile, legate de încheierea contractului și de acordarea împrumutului (sub formă de taxe, de comisioane și sub altă formă), suportate și achitate de împrumutător împreună cu împrumutul, drept clauză a acestui contract, nu fac obiectul aprecierii menționate în acest alineat în contextul caracterului lor abuziv dacă această clauză este redactată într-un limbaj clar și inteligibil?
- 3) Articolul 4 alineatul (2) Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 trebuie interpretat în sensul că clauzele contractuale care prevăd diferite tipuri de costuri legate de acordarea împrumutului nu sunt „redactate într-un limbaj clar și inteligibil” dacă nu explică în mod concret serviciile în a căror contrapartidă sunt percepute acestea și nu permit consumatorului să recunoască diferențele dintre acestea?

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 24, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spania) la 6 februarie 2019
— Agencia Estatal de la Administración Tributaria/RK

(Cauza C-85/19)

(2019/C 164/20)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Părțile din procedura principală

Apelantă: Agencia Estatal de la Administración Tributaria

Intimată: RK

Întrebarea preliminară

Sunt contrare prevederilor clauzei a patra alineatele (1) și (2) din Acordul-cadru european cu privire la munca pe fracțiune de normă — Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 ⁽¹⁾, și prevederilor articolului 2 alineatul (1) litera (b) și ale articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă) ⁽²⁾, dispoziția cuprinsă într-un contract colectiv de muncă și practica angajatorilor potrivit căroră, în scop retributiv și al promovării profesionale, vechimea în muncă a unei lucrătoare pe fracțiune de normă cu repartizare verticală a zilei de lucru în cursul unui an, trebuie calculată luând în considerare numai perioada de prestare efectivă a serviciilor?

⁽¹⁾ Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIPE, CEIP și CES (JO 1998, L 14, p. 9, Ediție specială 05/vol. 5, p. 35).

⁽²⁾ Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (JO 2006, L 204, p. 23, Ediție specială 05/vol.8, p. 262).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Mercantil no 9 de Barcelona (Spania) la 6 februarie 2019 — SL/Vueling Airlines S.A.

(Cauza C-86/19)

(2019/C 164/21)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Mercantil n° 9 de Barcelona

Părțile din procedura principală

Reclamant: SL

Pârâtă: Vueling Airlines S.A.

Întrebarea preliminară

În condițiile în care pierderea bagajului a fost dovedită, compania aeriană are obligația să despăgubească pasagerul, întotdeauna și în orice caz, acordându-i limita maximă de despăgubire de 1 131 DST, întrucât este vorba despre cazul cel mai grav dintre cele prevăzute la articolul 17 alineatul (2) și la articolul 22 alineatul (2) din Convenția de la Montreal din 28 mai 1999, sau este vorba despre o limită maximă de despăgubire, care poate fi adaptată de instanță, inclusiv în cazul pierderii bagajului, în funcție de circumstanțe, astfel încât suma de 1 131 DST este acordată pasagerului numai dacă dovedește, prin orice mijloace de probă legale, că valoarea obiectelor și a bunurilor personale din interiorul bagajului înregistrat, precum și a celor pe care a trebuit să le achiziționeze în schimb atingeau valoarea respectivă sau, în lipsa unor dovezi în acest sens, instanța poate lua în considerare de asemenea alți parametri, precum, de exemplu, greutatea bagajului sau împrejurarea că pierderea bagajului a avut loc în timpul zborului dus sau întors, pentru a aprecia prejudiciul moral provocat de neplăcerile rezultate din pierderea bagajului?